

Hồi thứ chín mươi chín

Cờ gian bạc lận gieo “Mười tịt”

Bốn, năm hán tử áo lam xông vào thu hết tiền bạc cùng tín phiếu trên bàn. Gã thanh niên kia cầm trường kiếm chỉ vào cổ họng Vi Tiểu Bảo quát:

- Tiểu nô tài! Mi là người Hán hay người Mãn?

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Nếu lão gia mà đầu hàng thì lúc chúng vừa tiến vào đã chịu ngay. Nếu bây giờ lại chịu khuất phục thì thành câu chuyện đầu voi đuôi chuột, tiền công tận phổ. Bạc đại trượng phu đã gan dạ thì gan dạ đến cùng.

Gã nghĩ vậy liền cười khanh khách đáp:

- Lão gia chính là Hoàng kỳ Phó đô thống, tên gọi Hoa sai Tiểu Bảo. Người muốn giết thì cứ giết đi, hay muốn đánh bạc thì cứ đánh. Chà! chà! Ý lớn hiệp nhỏ đâu phải là tay hảo hán!

Câu sau cùng ngụ ý xin tha nhưng giọng nói không thiếu vẻ anh hùng khí khái. Thanh niên kia tùm tùm cười đáp:

- Ý lớn hiệp nhỏ thì đúng là không phải hảo hán, đúng thật. Tiểu muội, người còn nhỏ tuổi hơn gã, hãy đấu với gã đi!

- Được lắm!

Cô giờ kiếm lên vừa cười vừa hô:

- Bớ Hoa sai, Hoa sai Tiểu Bảo tướng quân! Ta muốn lĩnh giáo mấy cao chiêu của tướng quân đây!

Ba hán tử đứng bên Vi Tiểu Bảo khẽ dựng kiếm dựng vào áo gã, đồng thanh giục:

- Hãy động thủ đi!

Thanh niên kia vung tay 1 cái, thanh trường kiếm bay ra cắm trước mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Ta chẳng hiểu chút gì về kiếm thuật, nhất định không đánh nổi vị tiểu cô nương này.

Nhưng gã làm phách nói:

- Y lớn hiệp nhỏ đâu phải đáng anh hùng! Lão gia còn lớn hơn tiểu cô nương này, khi nào lại lẩn át y?

Thanh niên kia cả giận nắm lấy tay Vi Tiểu Bảo giơ lên quát:

- Ngươi đã không dám tỷ kiếm thì quỳ xuống lạy tiểu sư muội của ta đi!

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hay lắm! Muốn lạy thì ta lạy chứ sao? Bậc nam nhi đầu gối hoàng kim, hàng ngày được quỳ lạy dưới bóng quần hồng thì còn điểm phúc nào bằng?

Dứt lời gã co chân quỳ xuống trước mặt thiếu nữ. Bọn hán tử áo lam cười ầm cả lên. Đột nhiên Vi Tiểu Bảo nghiêng mình lạng tới sau lưng thanh niên, cầm dao truy thủ dí vào lưng hắn cười hỏi:

- Ngươi có chịu đầu hàng hay không?

Diễn biến xảy ra cực kỳ đột ngột! Thanh niên kia võ công cao cường nhưng không kịp phòng bị, yếu huyệt sau lưng đã bị kiếm chế. Nguyên Vi Tiểu Bảo tuy biết mình đã học được 6 chiêu cứu mạng ở đảo Thần Long nhưng chưa luyện đến chỗ thuần thục, gã đành phải làm trò cười để lừa gạt đối phương. Bọn hán tử áo lam coi gã chẳng khác gì như thằng hề nhỏ trên sân khấu, cười ầm cả lên để chế giễu gã. Vi Tiểu Bảo nhân lúc quỳ xuống đã rút thanh đao truy thủ ở ống giày ra rồi bất ngờ sử chiêu “Phi yển hồi tường” chuyển bại thành thắng. Giả tỷ gã là người lớn, đối phương để tâm đề phòng thì chiêu số sử dụng chưa thành thực này nhất định vô hiệu. Sở dĩ đối phương bị kiếm chế, 1 là chiêu số cực kỳ ảo diệu tuy Vi Tiểu Bảo chưa hoàn toàn sử dụng cách, nhưng cũng đủ uy lực, 2 là vì thanh niên quá coi thường gã nên không thèm để ý. Bọn hán tử áo lam giật mình kinh hãi, 7,8 thanh trường kiếm chĩa vào Vi Tiểu Bảo đồng thanh quát:

- Buông ra mau!

Nhưng bọn chúng nhìn thấy lưỡi truy thủ của đối phương nhằm đúng yếu huyệt sau lưng thanh niên, nên 7,8 thanh trường kiếm dĩ nhiên ai muốn đâm chết gã chẳng khó khăn gì nhưng lại sợ lưỡi truy thủ khê

phóng ra thì thanh niên kia không toàn tính mạng. Vì thế bấy nhiêu thanh trường kiếm vẫn còn để ngoài xa còn cách chừng hơn 1 thước chứ không dám đưa tới gần. Cục diện cực kỳ khẩn trương, Vi Tiểu Bảo vẫn cười đáp:

- Buông ra thì buông chứ có điều chi là lạ?

Dứt lời gã vung thanh trủy thủ thành một vòng tròn. Mấy tiếng choang choảng vang lên, 7,8 thanh trường kiếm đều gãy cụt đầu. Lưỡi trủy thủ của Vi Tiểu Bảo lại chĩa vào lưng người thanh niên. Bọn hán tử áo lam sợ quá lùi lại 1 bước. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Các người trả lại bạc thì ta buông tha cho tên thủ lĩnh này!

Bọn áo lam không dám chân chờ đem hết bạc cùng ngân phiếu ra để trên bàn. Lại nghe ngoài trường có tiếng quát tháo vang lên của mấy trăm người:

- Đừng buông tha quân giặc cướp!

- Chúng bay hãy đầu hàng đi!

Nguyên vừa rồi nhân lúc hỗn loạn, 2 tên quan quân trốn ra ngoài triệu tập thuộc bộ tiến vào bao vây quân trường. Đạo nhân cũng quát to:

- Trước hết phải giết thẳng lối Thát Đát này đã!

Hắn rút thanh trường kiếm cắm ở bàn bạc. Ánh bạch kim lấp lánh đâm vào mé hữu trước ngực Vi Tiểu Bảo. Kiếm chiêu của đạo nhân cực kỳ tinh xảo phóng chênh chếch từ phía sau vòng lên phía trước. Hắn chắc mẩm Vi Tiểu Bảo trúng kiếm này nhất định phải ngã người ra là mũi đao rời khỏi sau lưng người thanh niên. Không ngờ thanh trường kiếm đang đi vòng vèo bỗng nghe đánh cắc. Thanh trường kiếm của đạo nhân đã bị gãy mũi. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng la:

- Úi chà! Người không đâm chết được ta đâu!

Bọn hán tử áo lam tưởng kiếm không đâm thủng da thịt của Vi Tiểu Bảo đều đứng thộn mặt ra. Đạo nhân cảm thấy mũi kiếm trúng vào chỗ mềm xẻo chứ không phải giáp sắt hay kính hộ tâm mà gã không chết thì cũng lấy làm kỳ, chẳng hiểu tại sao. Hắn có ngờ đâu Vi Tiểu Bảo đã có bảo y hộ thân, đao kiếm khó mà dễ thương được. Trong lúc này quân trường đã có mấy trăm quân sĩ ủa vào, gương đao sáng quắc vây quanh tứ phía. Bọn thị vệ và quan quân cũng đã lấy được khí giới trong tay bộ thuộc. Mười mấy hán tử áo lam dù cao thâm đến đâu cũng khó lòng phá

vây chạy thoát. Huống chi một số bị gãy trường kiếm, thủ lĩnh bị kiềm chế. Bọn chúng không ngờ ban đầu chiếm được thượng phong mà chỉ trong nháy mắt tình thế đảo ngược, bị thua liểng xiểng. Người thanh niên lớn tiếng hô:

- Bất tất phải nghĩ đến ta! Các vị cứ phá vòng vây chạy đi!

Bọn thị vệ và quan quân xông vào. Bọn áo lam chỉ nhúc nhích 1 chút là sẽ bị loạn đao phân thân nên chúng đành chịu thúc thủ. Vi Tiểu Bảo nghĩ:

- Bọn này võ công rất cao thâm lại phản đối triều đình, không chừng họ có mối liên quan đến Thiên Địa Hội ta. Bây giờ ta phải nghĩ cách nào để buông tha họ.

Gã liền cười nói:

- Lão huynh! Vừa rồi đáng lẽ lão huynh đã giết ta được rồi mà không hạ thủ. Nếu bây giờ ta giết lão huynh, không để cho gỡ gạc thì đâu phải anh hùng hảo hán mà chỉ là quân khốn kiếp, phường hèn hạ, được bạc rồi chuồn đi. Bây giờ đành thế này vậy:

Chúng ta lại dùng thủ cấp để đánh bạc.

Lúc này thanh niên kia đã bị 7,8 thứ binh khí bao vây. Vi Tiểu Bảo thu thủy thủ về vừa cười ha hả vừa ngồi xuống ghế. Thanh niên tức giận gầm lên:

- Ngươi muốn giết thì giết đi! Đừng đem bọn ta ra làm trò cười nữa!

Vi Tiểu Bảo cầm 4 con xúc xắc lên cười nói:

- Ta làm nhà cái dùng thủ cấp của các ngươi để đánh bạc. Trong bọn ngươi mỗi người gieo 1 lần, ai mà thắng ta thì được về liền và được lãnh 100 lạng bạc làm tiền lộ phí. Ai mà thua thì Triệu đại ca cầm đao chém 1 nhát là xong. Đầu bị chặt đứt để tế vong hồn Cát Thông đang trả thù cho y.

Gã đếm bên đối phương tất cả có 19 người rồi đếm bạc 19 đồng, mỗi đồng 100 lạng. Bọn hán tử áo lam nghĩ thầm:

- Mình đã làm loạn, giết chết quan binh mà bị bắt rồi thì dĩ nhiên chẳng còn ai thoát chết. Không ngờ gã tướng quân nhỏ tuổi này muốn làm hảo hán, mở đường sinh lộ. Nếu gieo xúc xắc mà bị thua thì âu cũng là chuyện không sao được nữa.

Bọn chúng liền đáp:

- Hay lắm! Đại trượng phu nhất ngôn xuất ký...

Vì Tiểu Bảo nói theo:

- Tứ mã nan truy. Hoa sai Tiểu Bảo này bao giờ cũng làm việc công bằng, không giành phần hơn. Vị tiểu muội đây vừa rồi giúp ta hà hơi vào con xúc xắc khiến ta giữ vững được cái đầu thì cô không cần đánh nữa. Cái đầu bé nhỏ của cô coi như là giữ được rồi. Vậy cô lãnh lấy món tiền hoa hồng 100 lạng, ra khỏi quân trường trước đi!

Gã quay lại bảo thủ hạ:

- Các ngươi truyền hiệu lệnh cho những người canh giữ bên ngoài để cô đi tự do, không được làm khó dễ.

1 tên tá lĩnh lớn tiếng hô:

- Phó đô thống đã ban lệnh. Những người đã được quân trường buông tha đều tự do ra về không 1 ai được cản trở hoặc làm khó dễ.

Bọn quân quan canh giữ bên ngoài “dạ” ran. Vì Tiểu Bảo lấy 2 đỉnh bạc lớn, mỗi đỉnh 50 lạng đưa đến trước mặt cô gái. Thiếu nữ kia sắc mặt lúc đỏ bừng, lúc lợt lạt từ từ lắc đầu khẽ đáp:

- Ta...ta.. không muốn thế.. bọn ta 19 người ..sống.. chết cùng nhau..

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay quá! Cô quả là người có nghĩa khí! Nếu các vị đã đồng sinh cộng tử thì bất tất phải chia ra mỗi người gieo 1 lần. Tiểu cô nương! Cô cùng ta đánh 1 tiếng bạc. Cô mà được thì tất cả 19 người thu tiền thượng lộ, cô mà thua thì 19 cái đầu sẽ rơi xuống, ai cũng được chết 1 cách khoan khoái. Các vị có bằng lòng không?

Thiếu nữ đưa mắt ngó thanh niên xem hắn chỉ thị thế nào? Thanh niên lấy làm khó nghĩ, gã nghĩ thầm:

- Nếu 19 người lần lượt đánh bạc với vị tiểu tướng quân này tất có kẻ được người thua. Gã mà thủ tín thì trong bọn anh em đây còn có hy vọng sống được phân nửa để sau này tìm cơ hội trả thù. Bằng để cho tiểu sư muội gieo xúc xắc được thì toàn quân rút lui mà thua thì chết hết. Trường hợp này vô cùng nguy hiểm.

Y nghĩ vậy rồi đưa mắt nhìn mọi người thăm dò ý kiến.

1 đại hán áo lam đồng dặc tuyên bố:

- Tiểu sư muội nói thế là phải! Chúng ta đã nguyện đồng sinh cộng tử, xin tiểu muội cứ gieo đi! Nếu không thế thì dù tiểu huynh có được cũng chẳng thể sống 1 mình. 7, 8 hán tử nữa cũng phụ họa theo. Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Hay lắm! Tiểu cô nương gieo trước đi!

Gã đẩy hộp xúc xắc đến trước mặt thiếu nữ. Thiếu nữ vẫn ngần ngừ không dám tự chuyên, đưa mắt nhìn thanh niên để xem gã quyết định thế nào? Thanh niên kia liền gật đầu nói:

- Tiểu sư muội, con người sống chết đã có số mạng. Tiểu sư muội cứ mạnh dạn gieo xúc xắc đi, bất tất phải ngần ngừ! Anh em chúng ta đã quyết sống chết có nhau!

Thiếu nữ thò tay vào chụp lấy 4 con xúc xắc, cặp lông mày rủ thấp. Đột nhiên cô ngừng mặt lên nhìn Vi Tiểu Bảo, tay run rẩy buông ra. 4 con xúc xắc rơi xuống bát vang lên những tiếng lách cách. Cô nhắm mắt không dám nhìn, chỉ nghe thấy tiếng người hô:

- Tam.. tam điểm.. tam điểm rồi!

Đồng thời vang lên tiếng hò hét, tiếng cười đắc ý của bọn quan quân, thị vệ. Thiếu nữ không hiểu cách đánh bạc này, nhưng nghe thấy câu cười tiếng nói của bọn quan binh ra chiều cao hứng, cô cũng hiểu rằng nước bạc mình gieo kém quá rồi. Cô mở mắt ra quả nhiên thấy sắc mặt của đồng môn đều tái mét. Nên biết 4 con xúc xắc gieo xuống thì nước bạc cao nhất là “Chí tôn” tiếp theo là “Thiên đối” “Địa đối” “Nhân đối” “Hoà đối” “Mai hoa” “Trường tam” “Bản đang” và “Ngưu đầu” còn những nước không thành thì từ 9 điểm tới 4 điểm đều lớn hơn tam điểm.

Thiếu nữ chỉ gieo được có “tam điểm” thì 10 phần đã chắc 9 phần thua rồi. Vì Tiểu Bảo dù gã có gieo được “tam điểm” thì gã là nhà cái vẫn thắng. Ai cũng cho là 19 cái đầu sắp phải rớt xuống đất. Đột nhiên 1 hán tử áo lam kêu âm lên:

- Thủ cấp của tại hạ thì phải do chính tại hạ gieo lấy, người khác gieo không kể.

Đại nhân tức giận lên tiếng:

- Đã là nam tử hán, đại trượng phu sao lại ham sống sợ chết đến thế? Người làm mất hết uy danh của phái Vương Ốc ta rồi!

Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Các người ở phái Vương Ốc à?

Đạo nhân đáp:

- Chúng ta sắp chết hết đến nơi thì có nói rõ với nhà người cũng chả hây hấn gì.

Gã hán tử áo lam kia cũng la lên:

- Thân ta là của gia nương sinh ra. Ngoài gia nương chẳng có ai có thể thay ta quyết định sống chết.

Đạo nhân càng tức giận quát lớn:

- Vậy sao người không quyết định trước khi tiểu sư muội gieo xúc xắc? Bây giờ người thấy y gieo được “tam điểm” mới cãi chày cãi cối? Phái Vương Ốc ta không có hạng người hèn nhất như người!

Hán tử kia vẫn lấy tính mạng làm trọng liền cãi:

- Ngũ Phù sư thúc! Tiểu diệt không phải đệ tử của phái Vương Ốc và cũng chả liên quan gì đến quý phái!

1Hán tử lạnh lùng hỏi:

- Người chỉ mong sao bảo toàn tính mạng, ngoài ra chẳng nghĩ chi hết! Có đúng thế không?

Hán tử kia đáp:

- Vị thiếu niên tướng quân đây đã tuyên bố rõ ràng rằng mỗi người trong chúng ta đây cùng đánh bạc với y. Tiểu sư muội gieo xúc xắc, các người ưng thuận chứ ta không chịu.

Thanh niên áo lam vẻ mặt lầm lỳ lên tiếng:

- Thôi được rồi! Nguyễn sư huynh! Từ giờ khắc này sư huynh không còn phải là đệ tử của phái Vương Ốc nữa thì tự mình sư huynh đánh bạc với y.

Hán tử áo lam đáp:

- Không phải thì không phải chứ sao?

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ông bạn họ Nguyễn còn tên là gì?

Gã họ Nguyễn ngần ngừ 1 lúc, ngó thấy đồng môn biến thành cừu nhân, liền cho là nếu đưa tên giả ra tất bị bọn chúng huých toẹt càng thêm tủi nhục. Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Tại hạ là Nguyễn Nghĩa Phương.

Thanh niên hăng giọng một lát rồi nói móc:

- Các hạ nên đổi tên đi và chỉ gọi là Nguyễn Phương..

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao vậy? À phải rồi! Nguyễn Phương, thiếu mất chữ Nghĩa, tức là y chê ông bạn sống không có nghĩa khí.

Rồi gã hỏi tiếp:

- Bây giờ tại hạ hỏi lại lần nữa: Các bạn trong phái Vương Ốc còn ai muốn đánh bạc với tại hạ nữa không?

Gã chú ý thì thấy trong đám hán tử áo lam chỉ có 2,3 người mấp máy môi tựa hồ muốn tự mình gieo bạc nhưng ngần ngừ rồi thôi không dám nói. Vi Tiểu Bảo chẳng thấy ai lên tiếng liền nói tiếp:

- Hay lắm! Môn hạ phái Vương Ốc đều là tay hào kiệt, đầy lòng nghĩa khí. Còn Nguyễn huynh đây không phải là người của phái Vương Ốc, y có nghĩa khí hay không có nghĩa khí cũng chả liên quan gì đến phái Vương Ốc.

Thanh niên kia tủm tỉm cười đáp:

- Đa tạ tiểu tướng quân!

Vi Tiểu Bảo hô:

- Gia nhân đâu! Rót rượu ra đây! Ta cùng 18 vị bằng hữu này uống chén rượu trước khi đi. Lát nữa rồi kẻ được người thua, sinh tử biệt ly. 18 người đây đều là những nhân vật nghĩa khí thâm trọng, ta không thể không kết bạn.

Bọn quân sĩ thủ hạ rót 19 chung rượu, đặt 1 chung trước mặt Vi Tiểu Bảo còn 18 chung kia đặt trước mặt các hán tử áo lam. Thủ lĩnh bọn áo lam là người thanh niên đón lấy chung rượu. Đồng bạn thấy vậy cũng làm theo. Thanh niên đồng dục tuyên bố:

- Chúng ta không kết bạn với bọn người Thát Đát ở Mãn Châu. Nhưng vị tiểu tướng quân tính tình hào sảng, coi phái Vương Ốc của chúng ta một cách trọng vọng thì cùng y uống 1 chung cũng chẳng sao.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Mời các vị cạn chung!

Gã uống 1 hơi hết sạch. 18 hán tử cũng uống 1 hơi rồi tới tập liệng chung xuống đất.

Nguyễn nghia Phương tức giận. xám mặt quay đầu đi chỗ khác. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô:

- 18 tay khoái đao hãy chuẩn bị! Nếu bản tướng gieo được từ “tam điểm” trở lên thì các vị lần lượt chặt đầu 18 vị bằng hữu này!

Quan quân nghe nói dạ ran. 18 tên thị vệ đứng tuốt kiếm chực sẵn ở đằng sau 18 hán tử áo lam. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bộ xúc xắc này ta đã đổ chì vào bên trong, muốn gieo thành 1. 2 chẳng khó khăn gì. Nhưng ít lâu nay mình không tập luyện e rằng bản tay không còn được điêu luyện. Nếu sai trật một chút là không khỏi giết chết 18 mạng người. Bọn đực rựa thối tha kia chẳng kể làm gì nhưng để cô gái nguyệt thẹn hoa nhường này phải chết há chẳng phải là điều đáng tiếc?

Gã cầm 4 con xúc xắc trong tay hà hơi vào rồi gieo xuống. Đoạn gã đặt tay trái bưng lấy miệng chén. Tiếng xúc xắc lọc cọc rồi im tiếng. Vi Tiểu Bảo chưa chắc nắm phần bại liền để ngón tay thành kẽ hở, liếc mắt nhìn vào thì thấy 2 con 2 điểm, 1 con 1 điểm và 1 con 5 điểm cộng lại thành “mười tịt”. “Mười tịt” tức là số “0”, số bét nhất trong cách đánh bài này, không còn số nào kém hơn được nữa nên gọi là “mười tịt”. Gã đã định bụng nếu thủ pháp không linh, gieo thành 3 điểm trở lên cũng cứ nói bừa là 1,2 điểm đồng thời rung động cái chén cho những con xúc xắc thành lộn nhào nhào, theo cách “Tử vô đối chứng”. Dù bọn thuộc hạ của mình có đem lòng ngờ vực cũng không dám công khai dị nghị. Bây giờ gã đánh nước bạc gian lận mà thành công. trong lòng ngấm ngấm mừng rỡ. Tay gã mở miệng chén ra rồi cất giọng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Lão muốn chặt phứt cánh tay này đi cho rồi.

Đoạn gã cườm cánh tay trái lên đánh xuống tay mặt tuồng có vẻ rất là giận dữ. Mọi người coi nước bạc rồi đều lớn tiếng la:

- Mười tịt! Mười tịt!

Bọn hán tử áo lam thoát chết 1 cách bất ngờ, chúng không nhin được, hoan hô ầm ĩ. Tên thủ lĩnh là gã thanh niên mặc áo lam nhìn Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Bọn Thát Đát ở Mãn Châu chẳng kể gì đến tín nghĩa. Không hiểu thằng lỏi này có trọng lời hứa chẳng?

Vi Tiểu Bảo trở vào đồng bạc hỏi:

- Thằng rồi sao không lấy bạc đi hay là còn muốn đánh nữa?

Thanh niên đáp:

- Các hạ thủ tín với thiên hạ, đúng là 1 đấng anh hùng. Xin đa tạ các hạ! Bọn tại hạ không dám lĩnh bạc, mong rằng sau này có ngày tái hội.

Hắn chấp tay vái chào toan trở nón bước đi. Vi Tiểu Bảo gọi giật lại:

- Này này! Ông bạn được bạc mà không lấy tiền há chẳng coi Hoa sai Tiểu Bảo này quá tầm thường ư?

Gã thanh niên kia tự nhủ:

- Hiện ta đang ở nơi hiểm địa, chẳng nên chần chờ nữa.

Hắn liền đáp:

- Như vậy xin đa tạ!

18 người đều thu lấy số bạc rồi trở gót ra khỏi quan trường. Vi Tiểu Bảo giương mắt lên nhìn chăm chăm vào mặt thiếu nữ. Thiếu nữ lấy bạc rồi, không nhin được nữa ngược mắt ngó Vi Tiểu Bảo. 4 mắt nhìn nhau, mặt ửng đỏ, cô khẽ nói:

- Đa tạ tướng quân!

Cô đi được 2 bước bỗng quay lại:

- Tiểu tướng quân! Tướng quân cho tiểu muội bộ xúc xắc ấy được chẳng?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Được chứ! Có chi mà không được! Cô đem về cùng các vị sư huynh đánh bạc phải không?

Thiếu nữ tùm tùm cười nói:

- Không phải đâu! Tiểu muội giữ để làm kỷ niệm. Vừa rồi nó làm cho tiểu muội sợ đến chết người.

Vì Tiểu Bảo cầm 4 con xúc xắc đặt vào lòng bàn tay thiếu nữ. Thiếu nữ tạ ơn lần nữa rồi rảo bước ra khỏi quân trường. Nguyễn Nghĩa Phương thấy bạn ra rồi cũng muốn đi theo. Vì Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Ô kìa! Ông bạn đã đánh với ta đâu?

Nguyễn Nghĩa Phương tái mặt, bụng bảo dạ:

- Vụ này mình làm to rồi! Nếu biết gã gieo thành mười tịt thì mình đã khỏi giờ thối tiểu nhân ra cho khỏi mất công.

Hắn đáp:

- Tướng công có bộ xúc xắc cho người ta rồi. Tại hạ...tại hạ tưởng thôi không đánh nữa.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao lại không đánh nữa! Chẳng có xúc xắc thì dùng quyền hay búng đồng tiền, đánh cách nào mà chả được.

Gã cầm tập ngân phiếu giơ lên hỏi:

- Ông bạn thử đoán coi: Tập ngân phiếu này tổng cộng có bao nhiêu tiền?

Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

- Cái đó.. cái đó tại hạ làm sao mà đoán được?

Vì Tiểu Bảo vỗ bàn quát:

- Quân giặc cướp này! Mi dám vô lễ với bản tướng! Mau bắt hắn đem chém đi!

Quan quân dạ ran. Nguyễn Nghĩa Phương mặt xám như tro tàn, 2 chân run bần bật, quỳ xuống nói:

- Tiểu.. tiểu nhân không dám! Đại tướng quân..xin đại tướng quân tha mạng cho!

Vì Tiểu Bảo nghe hắn gọi mình là đại tướng quân trong lòng rất cao hứng liền bảo:

- Ta hỏi ngươi câu gì là ngươi phải nói cho thật. Hễ ngươi cố tình man trá 1 chút là ta chém đầu ngay!

Nguyễn Nghĩa Phương vâng dạ luôn miệng. Vì Tiểu Bảo sai người đem xiềng xích khoá chân hắn lại rồi sai người thu dọn bàn bạc và lui ra khỏi phòng. Trong trướng chỉ còn 2 tên thị vệ là Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền và tham lĩnh ở trong trướng là Xuân Phù ở Kiêu kỵ doanh. Trương Khang Niên bắt đầu cuộc tra vấn, hắn hỏi câu nào là Nguyễn Nghĩa Phương trả lời câu đó, không dám dấu diếm chút nào. Nguyên chương môn phái Vương Ốc là Tư Đồ Bá Lôi trước là phó tướng của nhà Minh dưới trướng quan Tổng binh Ngô Tam Quế ở Sơn Hải Quan.